

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1686/2015
Рж 338/2015
04.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца В.В. из Б., чији је пуномоћник П.К., адвокат из Б., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Д.С., адвокат из Б., и умешача на страни туженог Д.А. из Б., чији је пуномоћник А.К., адвокат из Б., ради поништаја одлуке о додели стана, одлучујући о жалби туженог и жалби умешача изјављеним против решења Апелационог суда у Београду Р4 40/15 од 29.05.2015. године, и о ревизији туженог и ревизији умешача изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1303/14 од 14.05.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, жалба туженог и жалба умешача, изјављене против решења Апелационог суда у Београду Р4 40/15 од 29.05.2015. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизија туженог и ревизија умешача, изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1303/14 од 14.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1303/14 од 14.05.2014. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1087/10 од 20.11.2013. године, којим је усвојен тужбени захтев и поништено решење туженог од 02.07.1992. године о додели стана умешачу и решење комисије за жалбе туженог од 09.10.1992. године, којом је одбијен приговор тужиоца, а тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 727.500,00

динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, и тужени и умешач су изјавили ревизије и то тужени због погрешне примене материјалног права, а умешач због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на дозвољеност ревизије ради уједначења судске праксе (члан 395. ЗПП).

Решењем Р4 40/15 од 29.05.2015. године, Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеним ревизијама, као изузетно дозвољеним, применом члана 395. ЗПП, налазећи да за то нису испуњени законом прописани услови.

Тужени и умешач су против решења другостепеног суда изјавили жалбе, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављених жалби, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу новог Закона о парничном поступку, односно пре 01.02.2012. године („Службени гласник РС“ број 72/11), па ће се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. истог Закона, овај поступак спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што и жалбе туженог и умешача чини недозвољеним.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385.ЗПП).

Против одлука другостепеног суда, односно против правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП). Како су у конкретном случају, тужени и умешач против решења другостепеног суда изјавили жалбе, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Како, применом члана 395. ЗПП, испуњености услова за изузетно дозвољену ревизију цени апелациони суд, а у конкретном случају Апелациони суд у Београду није предложио одлучивање о ревизијама туженог и умешача као изузетно дозвољеним (иако је само умешач изјавио ревизију с позивом на одредбу члана 395. ЗПП), то је Врховни касациони суд испитујући дозвољеност ревизија изјављених против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1303/14 од 14.05.2014. године, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, нашао да су ревизије недозвољене.

Наиме, тужба ради поништаја одлуке о додели стана, поднета је 18.10.1992. године, а правноснажна пресуда којом је одлучено о тужбеном захтеву укинута је решењем Врховног суда Србије Рев2 1405/03 од 10.06.2004. године, а предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. У тужби није означена вредност

предмета спора, али је то учињено на рочишту за главну расправу, одржаном 19.10.1998. године, у висини од 20.000,00 динара.

Применом члана 394. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), против правноснажне пресуде донесене у другом степену, странке могу изјавити ревизију у року од 30 дана од дана достављања преписа пресуде. Дакле, у погледу допуштености ревизије, Закон о парничном поступку, у наведеној одредби (за разлику од претходног ЗПП – члан 382. став 1.), не садржи одредницу „у свим споровима“. Овим је право на ревизију ограничено на спорове који нису обухваћени негативним одређењем из става 2. истог члана, којим се одређивањем новчаног лимита, прописује у којим споровима ревизија није дозвољена. Наведеном одредбом члана 394. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживања у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Спор који је настао поводом расподеле станова, имао би радно правни карактер, ако је одлука о додели стана, на који се односи тужбени захтев, у вези са радно-правним статусом запосленог, као учесника поступка. Међутим, и у парницама из радних односа, сагласно члану 439. ЗПП, дозвољеност ревизије је ограничена на спорове о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико предмет правне заштите у радном спору није заснивање, постојање или престанак радног односа, у погледу права на ревизију, примењују се одредбе којима је одређена гранична вредност за дозвољености ревизије.

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев не односи на новчано потреживање, у коме је вредност предмета спора означена износом од 20.000,00 динара, што представља износ који не прелази динарску противвредност 100.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да су ревизије туженог и умешача недозвољене, применом одредбе члана 394. став 2. ЗПП.

На основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**